

A kecskekörmök

Volt idő, gyerekek, hogy a Balaton partján, ahol most úri népek sétálnak fel s alá, kecskék legeltek. Na, ez rég volt, lehet annak sok száz esztendeje, talán ezer is. Már akármikor volt, elég az, hogy a Balaton partján még most is találhattok apró kövecskéket, csudásan hasonlatosakat a kecskekörmökhöz.

Mindjárt elmondom, hogy s mint kerültek ide, csak várjátok a sorát. Hát amint mondám, rég volt, nagyon rég, lakott a Balaton partján egy öreg ördögös asszony,* annak volt szép kecskenyája, de milyen szép. Hónál fehérebb volt a szőre a kecskéknak, puha selyemnél puhább, aki látta, csudálta. De bezzeg kevélykedett is az asszony:

- Nincs párja az én kecskéimnek kerek e földön!

Telt-múlt az idő, egyszer honnét, honnét nem, egy szépséges szép ifiú leány vetődött a Balaton mellé. Nem jött ám egyedül: kecskéket terelgetett maga előtt, s mert hogy megtetszett neki erősen a Balaton vize, Balaton mellett a selyemfű, ottan megállapodott a kecskéivel. Hej, Istenem, az öregasszonyt, ahogy meglátta a leány kecskéit, elborította a sárga irigység. No, ezt erősen ne is csudáljátok, hiszen azt hitte, hogy az ő kecskenyája a legszebb kerek e földön, s ím, a jövevény leányé szebb volt, ezerszerte szebb! Mert úgy tudjátok meg, hogy a leány kecskéinek a körme is színarany volt, hát még a szőre! Ragyogott, tündökölt, mint a fényes nap.

Attól a pillantástól fogvást, hogy meglátta az asszony az aranyszőrű kecskéket, nem volt nyugalma, éjjel-nappal fűrt-faragott magában: hogy s mint tudja elpusztítani a leányt. Akkor aztán övé lesz az aranyszőrű kecskenyáj is.

A leány nem is sejdítette, hogy miben fő az ördögös asszony feje, naphosszat a Balaton partján üldögélt, gyönyörködött a Balaton vizében, s meg-megesett, hogy az este is ott találta a parton ültében: nézte a víznek tükrében a ragyogó csillagokat. A kecskék meg ezalatt szerteséjjel jártak, szabadjában: a jó Isten, aki vigyáz minden teremtett állatra, őrizte őket.

Hát az öregasszony csak fűrt-faragott magában, s egy este, míg a leány a parton üldögélt, eke elé fogta hat címeres ökrét, s széles, mély barázdát húzatott a Balaton mentén, olyan szélest s olyan mélyet, hogy a leány ne tudjon a nyájához menni. Bizonyosan az ördöggel volt cimboraságban az öregasszony, az segíhette a barázdahúzásban, mert földi ember azt meg nem tudta volna cselekedni. De ez még nem volt elég! Ahogy megvolt a barázda, rettentő vihar kerekedett, zúgott-böngött a Balaton, felcsapott toronymagasra, s egy szempillantásra elborította a partot, el a barázdát is. A szegény leány esze nélkül szaladt föl s alá, de akármerre szaladott, víz állotta útját, aztán egyszerre csak sodorni kezdték a habok, belesodorták a barázdába.

- Kecskéim, drága szép kecskéim! - sikoltott a leány, s azzal elmerült. Többet emberi szem nem látta.

Hej, bezzeg örült az ördögös asszony! Szaladott az aranyszőrű kecskékhöz, hogy a maga karámjába terelje, de a kecskék, amint meghallották a leány sikoltozását, mintha szemüket

vették volna, úgy szaladtak a barázda felé. De szaladott ám utánok az ördögös asszony is, hátha valahogy elejökbe kerülhetne.

S mi történt! Az történt, hogy az ördögös asszony kecskéi is, amint látták szaladni az asszonyukat, nosza, utána iramodtak, egyenest a barázdának.

Mire az ördögös asszony odaért, az aranyszörű kecskéknek híre-nyoma sem volt: beleugrottak a barázdába, együtt haltak az ő kedves pásztorukkal...

- Vissza, vissza! - kiabált az ördögös asszony a kecskéinek.

De már kiálthatott, mert egy rettentő nagy hullám kicsapott, s belesodorta a kecskéket a barázdába, barázdából a Balatonba. A kecskéket is, őt magát is...

Rég volt, nagyon rég volt ez... Az ördögös asszony kecskéiből is, a szép leány kecskéiből is nem maradt egyéb a körmüknél... Az is kővé vált. Hogyne vált volna, mikor oly régen, nagyon régen történt, amit most nektek elregéltem.